

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloše Pelikána a soudců JUDr. Marie Mičkalové a JUDr. Aleše Juříčky ve věci exekuce

oprávněné: **XXXXXX**, IČO XXXXX
sídlem XXXXX
zastoupená advokátem JUDr. Davidem Řezníčkem, LL.M., Ph.D.
sídlem Krajinská 281/44, 370 01 České Budějovice

proti
povinné: **XXXXXX**, narozená XXXXX
bytem XXXXX

za účasti: **XXXXXX**, narozený XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátkou Mgr. et Mgr. Kamilou Mesiarkinovou
sídlem Josefská 504/8, 602 00 Brno

pro 459 214,80 Kč,

o odvolání XXXXX a XXXXX proti usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 12. 10. 2021, č. j. 15 E 3/2015-731,

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně se s výjimkou části výroku I., kterou byl výkon rozhodnutí zastaven pro částku 162 Kč, **mění** tak, že výkon rozhodnutí nařízený usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 17. 7. 2015, č. j. 15 E 3/2015-20, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 22. 12. 2016, č. j. 15 E 3/2015-62, se **zastavuje**.
- II. Povinné se náhrada nákladů výkonu rozhodnutí, včetně řízení před odvolacím soudem nepřiznává.
- III. Oprávněné se ukládá zaplatit XXXXX na náhradě nákladů výkonu rozhodnutí, včetně řízení před odvolacím soudem, částku 245 786 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám zástupkyně XXXXX Mgr. et Mgr. Kamily Mesiarkinové, advokátky.
- IV. Oprávněné se ukládá zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Břeclavi na náhradě nákladů řízení placených státem částku 10 760 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Břeclavi usnesením ze dne 12. 10. 2021, č. j. 15 E 3/2015-731, rozhodl tak, že:
„I. Výkon rozhodnutí nařízený usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 17. 7. 2015, č. j. 15 E 3/2015 – 20 se pro částku 162 Kč zastavuje. Ve zbytku se návrh XXXXX na zastavení výkonu rozhodnutí ze dne 15. 8. 2015 zamítá.

II. Oprávněné se právo na náhradu nákladů řízení vůči povinné nepřiznává.

III. XXXXX je povinen zaplatit oprávněné na náhradě nákladů řízení o návrhu M. XXXXX na zastavení výkonu rozhodnutí částku 213 205,71 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce oprávněného JUDr. Davida Řezníčka, LL.M., advokáta.“

V odůvodnění usnesení bylo konstatováno nařízení výkonu rozhodnutí formou prodeje nemovitých věcí ve společném jmění povinné a XXXXX, dříve manžela povinné, zapsaných v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. XXXXX pro katastrální území a obec XXXXX s tím, že XXXXX se domáhal, aby výkon rozhodnutí byl zastaven. Bylo-li o tomto návrhu již dříve rozhodnuto usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 13. 2. 2018, bylo Krajským soudem v Brně jako soudem odvolacím, jeho usnesením ze dne 23. 4. 2019, č. j. 26 Co 167/2018-357, zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. K argumentaci XXXXX v jeho návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí se soud I. stupně především zabýval otázkou, zda notářský zápis, v němž byly deklarovány vymáhané povinnosti, lze považovat za exekuční titul. Dovodil, že jde o notářský zápis podle ustanovení § 71b notářského řádu, obsahuje všechny nezbytné náležitosti. Závěr o tom, že tento notářský zápis je titulem pro výkon rozhodnutí nebránila ani okolnost, že v době jeho sepsu byl v něm deklarovaný dluh, vyplývající ze smlouvy o úvěru, již splatný (do 31. 12. 2013). Účastníci v notářském zápise sjednali „jinou splatnost zaplacení dluhu“ (do 8. 2. 2015). Zpochybňoval-li XXXXX, že v exekuci vymáhaný nárok (deklarovaný v sepsaném notářském zápise) je dán z hlediska hmotného práva, soud I. stupně se zabýval i řešením této otázky. Ani v této části neshledal návrh na zastavení výkonu rozhodnutí důvodným, s výjimkou vymáhaného nároku v rozsahu částky 162 Kč, ohledně kterého výkon rozhodnutí zastavil. Posuzoval-li soud I. stupně otázku, zda k vymození nároku deklarovaného v notářském zápise, podle něhož byl výkon rozhodnutí nařízen, lze postihnout předmětné nemovité věci jako majetek ve společném jmění povinné a XXXXX, dříve manželů (od 25. 10. 2003 do 21. 8. 2018), konstatoval, že tuto otázku bylo zapotřebí posoudit podle ustanovení zákona č. 40/1964 Sb. ve znění pozdějších předpisů, občanského zákoníku, konkrétně podle jeho ustanovení § 143 odst. 1 písm. b/. Vyšel z toho, že byl-li povinnou a XXXXX uzavřena dohoda o zúžení jejich společného jmění, tato se v tomto výkonu rozhodnutí vymáhaného závazku nedotýká. Dovodil, že vymáhaný závazek přesahoval míru přiměřenou majetkovým poměrům povinné a XXXXX jako manželů, proto ho považoval za výhradní dluh povinné. I k vymození takového dluhu však mohly být postiženy věci ve společném jmění manželů ve smyslu ustanovení § 262a odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném ke dni zahájení řízení o výkon rozhodnutí – ke dni 20. 2. 2015. Z provedených důkazů pak soud I. stupně nevzal za prokázáno tvrzení XXXXX, že na vymáhaný dluh již dříve plnil poukázáním finančních prostředků na bankovní účty. V odůvodnění usnesení pak bylo uvedeno, které účastníky navržené důkazy, na základě jakých úvah nebyly provedeny, mimo jiné důkaz znaleckým posudkem k otázce pravosti podpisu XXXXX na smlouvě o úvěru poskytnutého rodičům povinné. Byly shrnuty zjištění, závěry k otázce náhrady nákladů výkonu rozhodnutí (výrok III. usnesení).

2. Usnesení napadl XXXXX odvoláním směřujícím do celé jeho výrokové části, s výjimkou výroku I., pokud jím byl zastaven výkon rozhodnutí, byl-li veden k vymození částky 162 Kč. Poukázal na účelovost výkonu rozhodnutí, jehož smyslem je toliko jeho poškození. V této souvislosti, stejně jako ve svém návrhu na zastavení exekuce, upozornil na vazby mezi povinnou a oprávněnou s tím, že manžel povinné je společníkem a jednatelem oprávněné. XXXXX ve svém odvolání označil nepřesnosti a nesprávnosti, jimiž je dle jeho soudu poznamenáno odůvodnění napadeného usnesení. Obsahem svého odvolání, stejně jako

dříve návrhu na zastavení exekuce, učinil argumentaci, že notářský zápis, podle něhož byl výkon rozhodnutí nařízen, nenaplnuje předpoklady stanovené ustanoveními notářského řádu, aby mohl být považován za titul pro výkon rozhodnutí. Má-li se jednat o notářský zápis sepsaný podle ustanovení § 71b odst. 1 notářského řádu, tento nebylo možno sepsat za stavu, kdy v něm deklarovaný dluh již byl splatný. Zpochybnil existenci v exekuci vymáhaného závazku z hlediska

hmotného práva, a to zejména argumentací, že smlouva o úvěru uzavřená mezi povinnou a jejími rodiči, která má být důvodem vzniku vymáhaného závazku, byla antedatována. XXXXX o této smlouvě nevěděl, k jejímu uzavření nedal souhlas. S těmito jeho tvrzeními i závěry se soud I. stupně potřebným způsobem nevypořádal. Stejně tak se nevypořádal s jeho tvrzeními o platbách, které na vymáhaný dluh realizoval. Upozornil také na skutečnost, že povinná již dříve disponovala dostatečným množstvím finančních prostředků, aby mohla vymáhaný dluh uhradit. Pokud tak neučinila, pak v rozporu s dobrými mravy. Těmto také odporuje vymáhání dluhu výkonem rozhodnutím postihujícím nemovité věci ve společném jmění povinné a XXXXX. XXXXX (dále jen odvolatel) navrhl, aby usnesení bylo v napadeném rozsahu zrušeno a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, případně změněno tak, že výkon rozhodnutí bude zastaven. Pro případ potvrzení usnesení se pak domáhal, aby bylo přihlédnuto k jeho argumentaci vztahující se k výroku III. usnesení, jímž bylo oprávněné přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

3. Oprávněná ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedla, že notářský zápis, podle něhož je výkon rozhodnutí prováděn, obsahuje všechny nezbytné náležitosti vyplývající z právních předpisů, a to v souladu s judikaturou soudů, např. usnesením Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 20 Cdo 888/2022. Tvrdí-li odvolatel, že o uzavření smlouvy o úvěru mezi povinnou a jejími rodiči nevěděl, toto tvrzení je účelové, když mimo jiné bylo prokázáno, že odvolatel spolu s povinnou přistoupili k závazku rodičů povinné ze smlouvy o úvěru jim poskytnutého XXXXX. Poukazuje-li odvolatel na účelovost vedeného řízení, oprávněná konstatovala, že jeho zahájením, vedením toliko realizuje svá zákonná práva. Oprávněná navrhl, aby usnesení soudu I. stupně bylo v napadené části jeho výroku jako věcně správně potvrzeno, když mimo jiné jím byly plně respektovány závěry vyjádřené v dříve vydaném usnesení Krajského soudu v Brně jako soudu odvolacího.
4. Podané odvolání mělo suspenzivní a devolutivní účinky ve vztahu k celé výrokové části usnesení soudu I. stupně – soudu exekučního, s výjimkou té části jeho výroku I., kterou bylo rozhodnuto o zastavení výkonu rozhodnutí, je-li veden k vymození částky 162 Kč (§ 206, § 212, § 254 odst. 1 o. s. ř.). Bylo-li výrokem I. usnesení rozhodnuto o zastavení výkonu rozhodnutí, je-li veden k vymození částky 162 Kč, v této části nabylo usnesení (bez ohledu na podané odvolání) právní moci. Odvolacímu soudu tedy k odvolání příslušelo přezkoumat věcnou správnost usnesení soudu I. stupně toliko ve výše vymezeném - zbývajícím rozsahu.
5. Jak vyplývá již z výše uvedeného, Krajský soud v Brně jako soud odvolací v této věci ještě dříve rozhodl svým usnesením ze dne 23. 4. 2019, č. j. 26 Co 167/2018-357. Tímto zrušil usnesení vydané Okresním soudem v Břeclavi dne 13. 2. 2018, č. j. 15 E 3/2015-312, kterým bylo návrhu odvolatele v části vyhověno. Již v tomto svém usnesení Krajský soud v Brně konstatoval, že výkon rozhodnutí formou prodeje dotčených nemovitých věcí jako součásti společného jmění povinné a odvolatele jako manželů, je veden na základě notářského zápisu sepsaného dne 9. 1. 2015 XXXXX, pod zn. N 7/2015, NZ 5/2015. Byl v něm s odkazem ustanovení § 71b zákona č. 358/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů deklarován závazek povinné zaplatit oprávněné 459 376,80 Kč z titulu smlouvy o úvěru uzavřené mezi ní a jejími rodiči dne 1. 3. 2010. V notářském zápise je konstatováno, že pohledávka byla rodiči povinné manželé XXXXX postoupena oprávněné smlouvou o postoupení pohledávky. Vzhledem k argumentaci odvolatele v jeho návrhu na zastavení exekuce Krajský soud v Brně ve svém dříve

přijatém usnesení vyložil, že pokud je nutno mít za to, že odvolatel svým návrhem uplatnil mimo jiné obranu podle ustanovení § 262b o. s. ř. ve znění zákona č. 139/2015 Sb., je nezbytné zabývat se otázkou, zda k vymození závazku povinné deklarovaného v předmětném notářském zápise, lze výkonem rozhodnutí postihnout nemovité věci ve společném jmění povinné a odvolatele jako manželů (jejich manželství bylo rozvedeno až následně po zahájení řízení o výkon rozhodnutí). Uvedl, že otázku možnosti postihu majetku ve společném jmění manželů k vymození dotčené

pohledávky za povinnou je zapotřebí v souladu s ustálenou judikaturou soudů posuzovat podle ustanovení hmotněprávního předpisu účinného v době vzniku závazku, tedy k datu 1. 3. 2010, kdy byla mezi povinnou a jejími rodiči uzavřena smlouva o úvěru. Krajský soud v Brně konstatoval, že tímto předpisem je zákon č. 40/1964 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Soud I. stupně však tento závěr respektoval toliko částečně. Výkonem rozhodnutí bylo možno postihnout majetek ve společném jmění povinné a odvolatele jako manželů toliko za předpokladu, že vymáhanou pohledávku ze smlouvy o úvěru uzavřené mezi povinnou a jejími rodiči (později postoupenou oprávněně) bylo možno považovat závazek tvořící součást společného jmění manželů ve smyslu ustanovení § 143 odst. 1 písm. b/ zákona č. 40/1964 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto součást společného jmění tvoří závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží výhradě jednomu z nich a závazků, jejichž rozsah přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého. Soud I. stupně učinil správný závěr o tom, že vymáhaný závazek ze smlouvy o úvěru přesahoval v dané době míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, zcela se však vyhnul řešení otázky, zda byl převzat povinnou se souhlasem odvolatele či bez jeho souhlasu. Tato otázka přitom zůstává mezi účastníky tohoto řízení o výkon rozhodnutí sporná, k jejímu posouzení bylo navrhováno provedení důkazů, které exekucním soudem provedeny nebyly. Soud I. stupně dovodil, že výkon rozhodnutí lze v daném případě provést postižením majetku ve společném jmění manželů s ohledem na znění ustanovení § 262a odst. 1 o. s. ř. účinného ke dni zahájení řízení o výkon rozhodnutí – k datu 20. 2. 2015, tedy ve znění novely provedené zákonem č. 293/2013 Sb. Podle jeho věty první lze výkon rozhodnutí na majetek patřící do společného jmění manželů nařídit také tehdy, jde-li o vydobytí dluhu, který vznikl za trvání manželství nebo před uzavřením manželství jen jednomu z manželů. Tento závěr soudu I. stupně nelze považovat za správný. Citované procesní ustanovení v daném případě nelze aplikovat s ohledem na princip legitimního očekávání, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu či Ústavního soudu, představované například rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2016 sp. zn. 20 Cdo 4368/2015, ve spojení s usnesením Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 1951/16, či z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2018, sp. zn. 20 Cdo 88/2018, ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 20 Cdo 28/2019. Ve smyslu této judikatury je zapotřebí, i pokud jde o procesní ustanovení představované § 262a o. s. ř., vycházet z jeho znění k datu vzniku v tomto řízení vymáhaného závazku, tedy v roce 2010 (ve znění novely provedené zákonem č. 30/2020 Sb.). Podle ustanovení § 262a odst. 1 věty první o. s. ř. ve znění zákona č. 30/2000 Sb., lze výkon rozhodnutí na majetek patřící do společného jmění manželů nařídit také tehdy, jde-li o vydobytí závazku, který vznikl za trvání manželství jen jednomu z manželů. Toto zákonné ustanovení, které je reflexí úpravy hmotněprávní, pak je nutno vykládat v návaznosti na obsah ustanovení § 143 odst. 1 písm. b/ zákona č. 40/1964 Sb. ve znění pozdějších předpisů, tedy tak, že výkonem rozhodnutí lze postihnout majetek ve společném jmění manželů k vydobytí závazků vzniklých za trvání toliko jednomu z manželů v případě, že jde o závazek tvořící součást společného jmění manželů.

6. Byť z uvedeného vyplývá, že soudem I. stupně nebyla odpovídajícím způsobem posouzena otázka, zda v daném případě lze výkonem rozhodnutí postihnout předmětné nemovité věci jako součást společného jmění povinné a odvolatele jako manželů, nebylo nezbytné, aby touto

otázkou se odvolací soud dále zabýval. I v případě, že tyto nemovité věci by výkonem rozhodnutí bylo možno postihnout (s ohledem na „povahu“ vymáhaného závazku), další argumentace odvolatele odůvodňovala zastavení exekuce na základě závěru o neexistenci rozhodčího nálezů, podle něhož je exekuce prováděna, jako exekucního titulu.

7. Podle ustanovení § 274 odst. 1 písm. e/ o. s. ř., titulem pro výkon rozhodnutí je i notářský zápis se svolením k vykonatelnosti sepsaný podle zvláštního zákona – ustanovení § 71a až § 71c zákona č.

358/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů, notářského řádu. Jde-li o toto zákonné ustanovení, odvolatel se v průběhu řízení dovolával potřeby jejich výkladu ve smyslu závěrů uvedených v článku JUDr. Karla Svobody, Ph.D. publikovaného v časopise Právní rozhledy č. 6/2018 na straně 206. Ve smyslu závěrů uvedených v tomto článku, je-li notářský zápis se svolením k vykonatelnosti sepsán o dluhu již splatném (v době pořízení notářského zápisu), pak je nezbytné, aby obsahoval uznání dluhu, jak předpokládá ustanovení § 71a odst. 2 zákona č. 358/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů, notářského řádu. Pokud toto uznání dluhu neobsahuje, nemůže jako exekuční titul obstát. Dlužník je tedy chráněn před vymožením již údajně splatného plnění, které výslovně neuznal. Tento výklad dotčených zákonných ustanovení odvolací soud akceptuje, otázku existence notářského zápisu (podle kterého je prováděn tento výkon rozhodnutí) jako exekučního titulu posuzoval z výše uvedených hledisek. Pro úplnost je nutno uvést, že výše uvedenému výkladu dotčených zákonných ustanovení notářského řádu nebrání závěry odvolacímu soudu známé z judikatury soudů, včetně rozhodnutí Nejvyššího soudu, na něž oprávněná výslovně odkázala - ve věci sp. zn. 20 Cdo 888/2022.

8. Jde-li o závazek deklarovaný v notářském zápise, podle kterého je exekuce prováděna, tedy notářském zápise notářky XXXXX ze dne 9. 1. 2015, zn. N 7/2015, NZ 5/2015, závazek zaplatit dluh ze smlouvy o úvěru uzavřené mezi povinnou a jejími rodiči manžely XXXXX (následně postoupený oprávněné), tento byl dle ujednání smlouvy o úvěru splatný do 31. 12. 2013, před datem vyhotovení označeného notářského zápisu. V tomto bylo současně uvedeno, že tento závazek bude uhrazen nejpozději do 8. 12. 2015 a povinná současně svolila, aby notářský zápis byl titulem pro výkon rozhodnutí, pokud tato povinnost splněna nebude. Notářský zápis současně obsahoval prohlášení povinné o uznání tohoto dluhu. Se zjištěním, že notářský zápis obsahuje uznání dluhu v tomto řízení vymáhaného, však nebylo možno „vystačit“, když účastníky, konkrétně odvolatelem realizované úkony, vyplývající z obsahu spisové dokumentace, vyžadovaly posoudit také otázku platnosti tohoto uznání. Byl-li tento úkon učiněn dne 9. 1. 2015, otázku jeho platnosti bylo zapotřebí posuzovat dle ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (§ 2053 zákona č. 89/2012 Sb.).
9. Pokud by dluh tvořil součást společného jmění účastníků jako manželů, když kladný závěr o této otázce je předpokladem možnosti postižení majetku ve společném jmění manželů v tomto řízení o výkon rozhodnutí, na jednání vztahující se k tomuto dluhu jako součásti společného jmění manželů by bylo nutno aplikovat ustanovení § 714 odst. 1, 2 zákona č. 89/2012 Sb., tedy vycházet z toho, že nešlo-li o záležitost týkající se společného jmění, kterou bylo možno považovat za běžnou, pak příslušelo jednat oběma manželům společně, či jednomu z nich se souhlasem druhého. Jednal-li jeden z manželů bez souhlasu druhého, pak v případě, kdy tohoto souhlasu bylo zapotřebí, mohl se druhý manžel dovolat neplatnosti takového jednání (§ 586 zákona č. 89/2012 Sb.). Nejsou-li dány podmínky dovozovat, že uznání dluhu, které bylo učiněno obsahem výše označeného notářského zápisu, bylo společným úkonem povinné a odvolatele, že odvolatel s učiněním tohoto úkonu povinnou vyjádřil souhlas, pak v případě, že by nešlo o úkon v běžné záležitosti, mu příslušelo namítat jeho neplatnost. Odvolací soud pak z provedeného dokazování, mimo jiné obsahem spisu týkajícího se řízení o vypořádání společného jmění povinné a odvolatele jako manželů (řízení vedené Okresním soudem v Břeclavi

pod sp. zn. 16 C 350/2019), a z dalších důkazů vzal za prokázáno, že rozsah společného jmění účastníků v době uznání dluhu, jejich celkové majetkové poměry umožňují učinit závěr, že jednání vztahující se k dluhu vyjádřenému částkou 459 376,80 Kč, by nebylo možno považovat za jednání v záležitosti běžné. Tato částka představovala nezanedbatelnou část majetku ve společném jmění účastníků, a to i přihlédnutím ke skutečnosti, že jeho součástí byly nemovité věci, formou jejichž prodeje je veden výkon rozhodnutí, v řízení o vypořádání společného jmění manželů v roce 2022 oceněné částkou 5 000 000 Kč. Jednání vztahující se k dluhu v částce přesahující 450 000 Kč by

nebylo možno považovat za běžné jednání ani s přihlédnutím k příjmům, které účastníci dosahovali před svým odchodem do České republiky ze XXXXX, respektive následně při svém pobytu v České republice, ani s přihlédnutím k objemu finančních prostředků uložených na bankovní účet vedených v jejich prospěch.

10. Z uvedeného vyplývá, že pokud by vymáhaný závazek tvořil součást společného jmění manželů, odvolateli příslušelo namítat neplatnost úkonu – právního jednání představovaného uznáním dluhu v této exekuci vymáhaného, jak je obsaženo v notářském zápise, podle něhož je tato exekuce prováděna. Tento úkon také učinil. Neplatnost tohoto právního jednání odvolatel namítl ve svém odvolání proti usnesení Okresního soudu v Břeclavi č. j. 15 E 3/2015-20, jímž bylo rozhodnuto o nařízení tohoto výkonu rozhodnutí, tedy v podání ze dne 15. 8. 2015 a rovněž ve svém odvolání ze dne 17. 1. 2017, směřujícím do opravného usnesení Okresního soudu v Břeclavi č. j. 15 E 3/2015-62. Podání obsahující uplatnění relativní neplatnosti uznání dluhu vtěleného do předmětného notářského zápisu se pak dostalo do sféry dispozice obou subjektů, jimiž byl tento notářský zápis vyhotoven, tedy jak oprávněné, tak povinné. Oprávněné bylo doručeno k rukám jejího zástupce s plnou mocí pro celé řízení dne 3. 9. 2015, povinné pak 17. 3. 2017. Je tak zřejmé, že pokud by vymáhaný závazek byl součástí společného jmění manželů a odvolatel vznesl námitku neplatnosti právního jednání představovaného uznáním dluhu povinnou (jak je obsaženo v notářském zápise, podle kterého je prováděn výkon rozhodnutí), pak by toto právní jednání bylo nutno považovat za neplatné. Nebylo by možno dovozovat, že předmětný notářský zápis uznání dluhu obsahuje.
11. Z dosud uvedených zjištění, závěrů odvolacího soudu vyplývá, že pokud by vymáhaný závazek povinné ze smlouvy o úvěru bylo možno výkonem rozhodnutí postihnout (tvořil by součást společného jmění povinné a odvolatele jako manželů), tedy pokud by nebyl dán důvod pro zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h/ o.s.ř., tuto by bylo nutno zastavit podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. pro závěr o neexistenci předmětného notářského zápisu jako titulu pro výkon rozhodnutí (pokud neobsahuje uznání vymáhaného dluhu). Odvolací soud tedy usnesením soudu I. stupně změnil ve smyslu zastavení výkonu rozhodnutí (§ 220 odst. 1 písm. b/, § 254 odst. 1 o.s.ř.). S ohledem na uvedený závěr nebylo potřebné se věcí zabývat k další argumentaci odvolatele.
12. Byl-li výkon rozhodnutí zastaven na základě výše uvedených závěrů, nezbývá než dovodit, že důvody pro jeho zastavení jsou dány na straně oprávněné. Z ustanovení § 271 o. s. ř. by tak bylo nutno dovodit jak na straně povinné, tak na straně odvolatele právo na náhradu nákladů jimi ve výkonu rozhodnutí účelně vynaložených. Toto právo pak povinné nebylo přiznáno. Povinná ve shodě s argumentací oprávněné navrhovala zamítnutí návrhu odvolatele na zastavení výkonu rozhodnutí, v tomto jejím procesním postoji odvolací soud spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele, které brání přiznat jí proti oprávněné právo na náhradu nákladů jí vynaložených (§ 250, § 224 odst. 1, § 254 odst. 1 o. s. ř.).
13. Odvolatel byl v řízení zastoupen nejdříve Mgr. Jindřichem Skácelem, následně Mgr. et Mgr. Kamilou Mesiarkinovou, advokátkou. Za jím účelně vynaložené náklady tak je nutno považovat odměnu těchto advokátů, a to celkem za 36 poskytnutých úkonů právní služby. Jsou představovány převzetím a přípravou zastoupení, podáním – odvoláním ze dne 15. 8. 2015, 17. 1. 2017, účasti u jednání dne 12. 5. 2017 v délce trvání přesahující dvě hodiny, podáním ze dne 31. 7. 2017, účasti u jednání dne 4. 8. 2017, 6. 10. 2017 a 2. 2. 2018. Jde-li o podání – odvolání, jeho doplnění a podání označené jako návrh na zastavení exekuce ze dne 23. 5. 2018, 9. 4. 2018, 30. 8. 2018, 5. 3. 2019, tyto v jejich souhrnu odvolací soud považoval za jeden poskytnutý úkon právní služby, když sdělení v nich obsažených informací ve více podáních nelze považovat za účelné. Za poskytnutý úkon právní služby dále odvolací soud považuje vyhotovení písemného podání odvolatele ze dne 3. 2. 2020, 4. 9. 2020, 20. 1. 2021, poradu advokátky s odvolatelem jako

klientem dne 22. 1. 2021, účast u jednání dne 26. 1. 2021, vyhotovení písemného podání ze dne 28. 4. 2021, 30. 4. 2021, poradu advokátky s klientem dne 3. 5. 2021, účast u jednání dne 4. 5. 2021 v délce trvání přesahující dvě hodiny. Jde-li o podání ze dne 20. 5. 2021 a 26. 5. 2021, tato odvolací soud považuje v jejich souhrnu za jeden poskytnutý úkon právní služby. Zástupkyni odvolatele dále náleží odměna za úkon účastí u jednání dne 4. 6. 2021, poradu s odvolatelem dne 12. 7. 2021, vyhotovení písemného podání ze dne 9. 7. 2021 a 10. 7. 2021, když tato dvě podání představují jeden úkon právní služby. Dále náleží odměna za vyhotovení písemného podání ze dne 22. 7. 2021, 29. 7. 2021, účast u jednání dne 3. 8. 2021 v délce trvání přesahující čtyři hodiny, poradu odvolatele s jeho zástupkyní, advokátkou, dne 10. 8. 2021, písemné podání ze dne 31. 8. 2021. I písemná podání ze dne 20. 9. 2021, 24. 9. 2021 a 1. 10. 2021 odvolací soud považuje v jejich souhrnu za jeden poskytnutý úkon právní služby. Odměna zástupkyni dále náleží za účast u jednání dne 5. 10. 2021 s délkou trvání přesahující dvě hodiny, písemné podání – odvolání ze dne 24. 1. 2021 ve znění doplnění ze dne 16. 3. 2022 a účast u jednání před odvolacím soudem 26. 4. 2023. Za každý z takto poskytnutých úkonů právní služby náleží odměna v částce 5 070 Kč (§ 7, § 8 odst. 1, § 11 odst. 2 písm. e/, odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Za každý z poskytnutých úkonů právní služby dále náleží náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 zákona č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Za cesty zástupců odvolatele, advokátů, vykonané z jejich sídla (Brna) do sídla soudu I. stupně (Břeclav) pak náleží náhrada cestovních výdajů. Mgr. Jindřich Spáčil, advokát, vykonal celkem čtyři tyto cesty (k jednáním 12. 5. 2017, 4. 8. 2017, 6. 10. 2017 a 2. 2. 2018). V souvislosti s každou z nich bylo ujetu celkem 124 km, byla absolvována vozidlem XXXXX, RZ XXXXX s průměrnou spotřebou 4,5 litru nafty motorové na 100 km jízdy. Za první tři takto absolvované jízdy (každou z nich) tak náleží náhrada za spotřebované pohonné hmoty v částce 159,60 Kč, základní náhrada za ujetou vzdálenost 483,60 Kč. V souvislosti s cestou ke každému z uvedených jednání tak náleží částka 643,20 Kč. Jde-li o jednání dne 2. 2. 2018, náleží za spotřebované pohonné hmoty částka 166,30 Kč, základní náhrada 483,60 Kč, celkem 649,90 Kč. Zástupkyně odvolatele Mgr. et Mgr. Kamila Mesiarkinová, advokátka, vykonala v průběhu roku 2021 ze svého sídla do sídla exekučního soudu celkem pět cest, a to osobním automobilem XXXXX, RZ XXXXX, při průměrné spotřebě 6,4 litru nafty motorové na 100 km jízdy. Při každé z cest bylo ujetu celkem 118 km. Za každou cestu tak náleží náhrada za spotřebované pohonné hmoty v částce 206,70 Kč, základní náhrada za ujetou vzdálenost 519,20 Kč, celkem 725,90 Kč. Závěry o výši cestovních náhrad vychází z ustanovení § 13 odst. 5 vyhlášky č. 177/1986 Sb. ve znění pozdějších předpisů, příslušných ustanovení zákona č. 262/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů, vyhlášek 440/2016, 463/2017 a 589/2020 Sb. V souvislosti s každou z cest k jednání před exekučním soudem a zpět náleží náhrada za ztrátu času ve výši 400 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Je-li současná zástupkyně odvolatele Mgr. et Mgr. Kamila Mesiarkinová, advokátka, plátní daně z přidané hodnoty, náleží rovněž částka odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je povinna z přiznané odměny (náhrad celkem ve výši 203 129 Kč) na této dani odvést, při sazbě daně 21 % částka 42 657,10 Kč. Byly tak dány podmínky, aby odvolateli byla oprávněná na náhradě nákladů exekuce přiznána po zaokrouhlení celkem částka 245 786 Kč. Oprávněná byla zavázána zaplatit ji k rukám zástupkyně odvolatele, advokátky (§ 149 odst. 1 o. s. ř.). Jak vyplývá z výše uvedeného, jde o náhradu zahrnující rovněž účelně vynaložené výdaje v tomto odvolacím řízení.

14. V průběhu řízení stát nesl náklady na tlumočné ve výši celkem 10 760 Kč. Při přiměřeném užití ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř. (§ 254 odst. 1 o. s. ř.) byla oprávněná zavázána nahradit i tyto náklady.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je

dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu v Břeclavi.

Brno 26. dubna 2023

JUDr. Miloš Pelikán, v.r.
předseda senátu